

странство, и са отиваще направо въ единъ салонъ нѣкога украсенъ съ стѣлпове. На тритѣ му стѣни има врата за съобщеніе съ разны стани, спални и съ стаята на дверника, а най-хубавата стая бѣше гостинната. А отъ кѣмъ дѣсната и лѣвата страна на салона, ако кѫщата бываше голѣма, или на едната само страна виждаше са малка една станица назначена собственно за ступанката. Въ срѣдата на салона са намѣрваше сѣкоги водохранилище, *imprunum* называемо.

Гостинната стая на Помпейскытѣ домове, толкози често поменувани отъ Римскытѣ поеты, посветена на Ларытѣ (домашнитѣ богове) имаше подвиженъ *макаб*, и на най-хубавия жгълъ единъ голѣмъ дървенъ *съндакъ*, украсенъ и обкованъ съ обрѫчи мѣдни и съ ѻки гоздіе прикованъ на мраморна лавица, щото невъзможно бѣ на вълхвите да го помѣстятъ отъ мѣстото му. Прѣполага са че той е билъ кассата на домувладыката, макаръ че въ некой отъ открытия въ Помпей не са намѣрихъ пары; отъ туй заключавамъ че въроятно тѣ са правихъ често за украсеніе отъ колкото за употребеніе.

Въ тѣзи зала (*atrium*) прѣемахъ домувладыцытѣ своитѣ покровителствуемы (*clientes*) и по-долниятѣ си. Въ по-първѣтѣ домове имаше нарочитъ робъ за службата въ тѣзи зала, и не са мърдаше отъ тамъ Никога, и въ реда на другаритѣ си той занимаваше голѣма и знаменита степень. Срѣшо входа въ тѣзи зала направо намѣрваше са архивътѣ (*tablinum*), на който стѣнитѣ изящно бѣхъ исписаны. Въ него ся пазяхъ сѣкакви домашни книги и тевтери или таквизи които принадлежахъ на общественната служба, която испълняше домувладыката. На единъ жгълъ често са намѣрваше трапезарія, а на другий една станица, която може да наречемъ малъкъ Музей, защото въ него ся пазяхъ работи считани за рѣдкости и многоцѣни. Сичкытѣ поменюты стани имахъ вратата си на една колонада. Подъ колонадата на лесно и на лѣво намѣрвахъ са врата, които водяха въ спални стани и въ друга трапезарія, защото древнитѣ общо двѣ трапезаріи имахъ, едната за лѣтѣ, а другата за зимѣ, или може бы едната за обыкновенни, а другата за тѣржественни пиршства. Ако ли домувладыката искаше да показва претенциј кѣмъ ученіето, имаше особено мѣсто, косто начихъ библиотекъ, и то друго не бѣше освѣнъ една станица съ малко пергаментни ремички, които у древнитѣ са считахъ изрядно събра-
ни отъ книги.

Тамъ дѣто са свършваше колонадата намѣрваше са обикновенно готварницата; ако кѫщата бѣ голѣма нѣмаше само колонада, но еще и градина съ источникъ или съ водохранилище въ което храняха ръбы. Срѣшо архива и кѣмъ края на колонадата са намѣрваше още една